

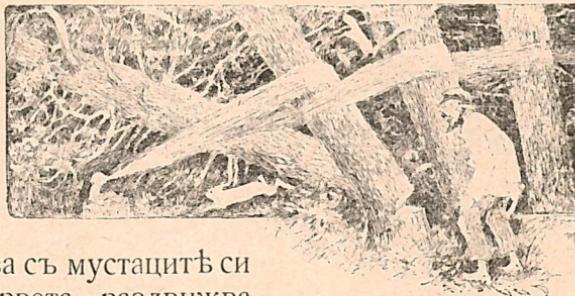
— Отъ кждѣ идешъ, малко човѣче, го запиталъ дѣрварътъ.

— Отъ далечни страни ида, чично. Моля ти се, вземи ме за слуга. Ще ти помогамъ да отсичаме дебелинѣ дѣрвета, се замолило момчето.

— Живѣй си у дома свободно, добро момче! Корица хлѣбъ, капка вода, ето твоята храна. Въ нищо нѣма да ми прѣчишъ. А колкото за твоята помошь, азъ ти благодаря. Ти си тѣй мѣничко...

Заживѣли си двамината другарски. Стане сутринъ дѣрварътъ: клѣцъ, клѣцъ... съ брадвата, потъ го облива, а пустото дѣрво и не усъща, чего съкатъ...

А въ това врѣме юнакътъ врѣзва съ мустаситѣ си стотина дѣрвета, раздвижва ги, извиква, дрѣпва се и изведенажъ всички врѣзани дѣрвета рухватъ отрѣзани на земята...

Наближава обѣдъ. Отива дѣдото въ рѣката да налови риба. Гази, цапа... нищо... А въ това врѣме момчето сѣда на брѣга, разпуска своите рунтави мустаци изъ рѣката и за нѣколко минути наврѣзва съ тѣхъ сума риба, издрѣпва мустаци и цѣли купчини прѣсна риба се бѣлва на поляната...

А колко е скромно и доволно: само една рибка изяда, заедно съ двѣ-три хлѣбни трошички, изпива 5-6 капки козе-млѣко, тѣ си имали една млѣчна козица, и сладко си заспивало...